

ползува ротното началство, който прецени, че отъ прошарената сѣнка на тази дивачка не би имало по-удобно мѣсто за „главна квартира“ на ротното ни командване... Тукъ, върху едно червено одеяло, кой по грѣбъ, кой по очи, се бѣха изтегнаели ротниятъ и тримата му помощници. Началствата гледаха ту напредъ къмъ селцето, отдето се очакваше противникътъ, ту нагоре — къмъ висинето и движещитѣ се по него облаци, които като тайни куриери важно и бързо пжтуваха нѣкъде.

Септемврийското слънце почна нервно да припича. Въ такъвъ случай повече отъ вѣроятно бѣше, че ще вали. Дъждецътъ не закѣснѣ, и той започна тихъ и ситенъ, отъ рода на она, за който се казва, че прониква до кости. Това едва ли ни правѣше впечатление. За насъ имаше стойностъ само задачата: да не позволимъ да настъпнѣ противникъ преди да стане 7 часа сл. пл., до което време се смѣташе, че полкътъ ни ще изпълни спокойно възложената му важна заповѣдъ.

Ние стоимъ подъ старата круша, въртимъ се насамъ и натамъ по намокреното одеяло, червената боя на което се размазва по дрехитѣ и лицата ни, и гледаме напредъ. Дяволъ да го вземе, освенъ дъждецътъ, нѣмаме никакво друго занимание, а до 7 има още цѣли три часа. Почнахме да съжالياваме, че така мърцина ще мине този день, когато съ дигнати